

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Bolduratu Vasile și avocatul Tatarciuc Victor în numele inculpatului Cozma Dumitru, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2017, în cauza penală în privința lui

Cozma Dumitru XXXXX,

născut la XXXXX, originar și domiciliat în or. XXXXX, str. XXXXX, nr., mun. XXXXX;

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. de la 29 aprilie 2016 - până la 28 iulie 2016 (instanța de fond);

2. de la 19 august 2016-până la 23 mai 2017 (instanța de apel);

3. de la 23 august 2017-până la 06 decembrie 2017; (instanța de recurs ordinar).

Procedura prevăzută de art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 28 iulie 2016, Cozma Dumitru a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de administrare în societățile comerciale legate de comerț pe un termen de 2 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 ani.

Acțiunea civilă înaintată de Levinte Vladimir referitor la încasarea prejudiciului material și cheltuielile de judecată a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

A fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea civilă privind încasarea prejudiciului moral.

2. Pentru a pronunța sentința instanța a constatat că, Cozma Dumitru, având scopul însușirii bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, pe parcursul lunii martie 2015, aflându-se în or. Durlești, str. Stejarului, mun.

Chișinău, sub pretextul vânzării automobilului de model „Opel Corsa” care la acel moment nu-i aparținea, a însușit de la Levinte Vladimir bani în sumă de XXXXX Euro, care conform cursului valutar al BNM constituia suma de XXXXX lei, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu considerabil.

3. Nefiind de acord cu sentința, a declarat apel acuzatorul de stat, care a solicitat, casarea parțială a acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare conform învinuirii formulate cu stabilirea unei pedepse privative de libertate, argumentând că instanța de fond stabilindu-i inculpatului pedeapsa cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu a ținut cont de faptul că infracțiunea săvârșită face parte din categoria celor grave, iar prejudiciul cauzat nu a fost recuperat;

3.1 Apel împotriva sentinței a declarat și partea vătămată, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri cu stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse mai aspre, argumentând că pedeapsa numită este prea blândă în raport cu gravitatea infracțiunii și consecințele survenite.

Instanța de fond contrar prevederilor art. 225 alin. (2) Cod de procedură penală nu a soluționat acțiunea civilă în cadrul procesului penal.

3.2 Cu apel sentința a fost contestată de inculpat și avocatul acestuia Verebceanu S., care au solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei hotărâri de achitare pe motivul lipsei elementelor constitutive a infracțiunii incriminate.

În argumentarea soluției solicitate s-au invocat următoarele:

- aprecierea eronată și unilaterală a probelor;
- instanța de fond a apreciat doar probele prezentate de acuzare, fără a lua în considerație probele apărării și anume: plângerea lui Cozma D. din 17.05.2016;
- nu a fost apreciat de instanță nici faptul că Nemțanu Iu. nu a întreprins nici o acțiune în vederea încasării datoriei, dimpotrivă Cozma D. a înaintat în instanța de judecată o acțiune privind încasarea dublei arvune de la proprietarul automobilului;
- Cozma D. a pus la dispoziția lui Levinte Vl. automobilul fără a urmări careva scop de cupiditate, părțile cunoscând că proprietarul Nemțanu Iu., urma să se reîntoarcă pentru a finaliza perfectarea actelor;
- depozițiile martorilor Boadea P., Ionița D., Nemțanu Gh. și Gîlca Iu. au fost eronat apreciate, or din declarațiile acestora rezultă că între părți au avut loc o tranzacție de vânzare - cumpărare, anume în condițiile expuse de Cozma D.;
- învinuirea incriminată se bazează doar pe declarații lipsite de constatări pertinente;
- vinovăția pentru cauzarea prejudiciului părții vătămate îi aparține proprietarului automobilului Nemțanu Iu., care cunoștea cu certitudine că

automobilul este supus sechestrului, anume din acest considerent pe numele lui Cozma D. nu a fost întocmită procura cu drept de contrapartidă sau contract de vânzare-cumpărare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2017 apelurile declarate de acuzatorul de stat, inculpatul Cozma D. și avocatul acestuia Verebceanu S. au fost respinse ca nefondate.

Apelul declarat de partea vătămată Levinte VI. a fost admis, casată parțial sentința în latura civilă și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care s-a dispus încasarea din contul lui Cozma D. în beneficiul părții vătămate prejudiciul material în mărime de 750 Euro, echivalentul în lei moldovenești la data executării hotărârii.

În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate Colegiul a menționat că, instanța de fond just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, iar acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Colegiul a reținut că în speță s-a constatat cu certitudine că inculpatul a primit de la partea vătămată suma de XXXX Euro în contul procurării automobilului, care nu-i aparținea cu drept de proprietate, astfel Cozma D. nu era în drept să înstrăineze și să primească bani pentru acesta, or dânsul cunoștea cu certitudine că proprietarul automobilului este Nemțeanu Iu., care nu l-a împuternicit cu dreptul de a înstrăina acest autovehicul.

Tot aici instanța a reținut, că vinovăția inculpatului se confirmă inclusiv și prin declarațiile acestuia, care a relatat că Nemțeanu Iu. nu a perfectat careva acte pe mașina dată, și nu i-a eliberat nici măcar o procură, pe motiv că Cozma D. nu i-a achitat integral prețul stabilit. Prin urmare, Colegiul a conchis, că inculpatul a trecut sub tăcere faptul că nu este proprietarul automobilului și sub pretextul vânzării automobilului a însușit de la Levinte VI. suma de 750 Euro, creându-i impresia că este în stare să realizeze cele promise, și anume să transmită dreptul de proprietate asupra automobilului părții vătămate.

În consecință instanța de apel a constatat că argumentele inculpatului și avocatului acestuia referitor la nevinovăția lui Cozma D. sunt neîntemeiate, iar sentința în această parte corespunde tuturor prevederilor legii.

Soluționând chestiunea privind categoria și termenul de pedeapsă stabilit Colegiul a conchis că instanța de fond a luat în considerație prevederile art. 61,75 Cod penal, numindu-i o pedeapsă echitabilă în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu consecințele survenite.

Referitor la argumentul procurorului privind netemeinicia aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, instanța de apel a constat, că prima instanță corect a apreciat circumstanțele cauzei și just a ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă cu aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

În continuare instanța de apel a conchis că concluziile instanței de fond privind admiterea în principiu a acțiunii civile sunt eronate, or în conformitate cu prevederile art. 225 alin. (2), (3) Cod de procedură penală, odată cu soluționarea cauzei penale, judecătorul este obligat să soluționeze și acțiunea civilă.

La acest capitol s-a reținut, că din înscrisurile anexate la materialele cauzei rezultă cu certitudine, că prejudiciul material cauzat părții civile constituie 750 Euro, sumă care urmează a fi încasată din contul inculpatului, celelalte cerințe privind încasarea prejudiciului material în sumă de 1250 Euro cu titlu de cheltuieli pentru reparația automobilului nu a fost confirmată prin careva probe, astfel că solicitările reclamantului în această parte sunt neîntemeiate, acestea fiind respinse.

6. Împotriva deciziei pronunțate de instanța de apel a declarat recurs acuzatorul de stat și avocatul Tatarciuc V. în numele inculpatului, care au solicitat:

✓ procurorul, casarea parțială a deciziei contestate în partea stabilirii pedepsei cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată, argumentând că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, în speță este pripită și neîntemeiată, fiind ignorat faptul că Cozma D. a săvârșit o infracțiune gravă, vina nu a recunoscut-o, iar paguba materială și morală nu a restituit-o;

✓ avocatul Tatrciuc V., casarea deciziei cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată, argumentând:

- instanțele ierarhic inferioare nu s-au pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel;

- declarațiile martorilor audiați au fost apreciate eronat contrar prevederilor art. 27, 101 Cod de procedură penală;

- instanțele de fond urmau să aprecieze critic depozițiile părții vătămate care a dat declarații false precum că nu cunoștea cine este proprietarul automobilului de facto;

- Neamțu Iu. intenționat a ascuns de Cozma D. informația referitor la faptul că automobilul de model Opel este sechestrat, astfel că proprietarul nici nu a putut înregistra automobilul după inculpat deoarece acest fapt era imposibil;

- hotărârile de condamnare sunt bazate doar pe presupuneri, fiind efectuată o apreciere eronată a probelor cercetate;

- instanțele de fond nu au luat în considerație faptul că la 05.05.2014 Judecătoria Buiucani a emis hotărârea nr. 2-787/14 prin care a dispus încasarea de la Neamțu Iu. a sumei de 24426 lei, fiind aplicat sechestru pe automobilul în litigiu, fapt care confirmă că Neamțu Iu. a acționat ca un escroc și l-a dus pe inculpat în eroare;

- faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

7. Asupra recursului declarat de procuror au depus referință inculpatul Cozma D. și avocatul acestuia Tatarciuv V., care au solicitat declararea inadmisibilității acestuia, dat fiind faptul că recurentul nu a argumentat recursul în conformitate cu exigențele art. 432 alin. (2) pct. 5) Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, din următoarele considerente.

8.1.Cu referire la recursul ordinar declarat de Tatarciuc Victor în numele inculpatului Cozma Dumitru

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Recurentul invocă în recursul declarat temeiurile de drept prevăzute la pct. 6), 12) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond și de apel atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, ori faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească devenită definitivă.

Analizând textul recursului, Colegiul constată că, motivele invocate de

recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel, or avocatul Tatarciuc V. nu indică nici un argument în susținerea acestor motive, nu invocă concret, care sunt argumentele care ar confirma că Cozma D. nu a comis infracțiunea imputată și nu indică asupra căror motive instanța de apel nu s-a pronunțat. În consecință instanța de recurs analizând argumentele expuse în recursul avocatului Tatarciuc V. constată, că recurentul nu și-a motivat solicitările prin prisma temeiurilor de casare invocate, insistând de fapt, asupra unei alte aprecieri a probelor decât cea a instanțelor fond.

Examinând hotărârile judecătorești care se contestă Colegiul penal, conchide că la cercetarea cauzei, atât instanța de fond cât și cea de apel au ținut cont în plină măsură de prevederile articolelor 26, 27, 99-101 Cod procedură penală, și întemeiat au dedus concluzia că, Cozma D. se face vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar, și este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În cazul dat, instanța de apel la examinarea apelurilor declarate a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, a verificat și a apreciat conținutul probelor și valoarea lor probatorie, cu expunerea analizei desfășurate și minuțioase a acestora în textul deciziei adoptate.

Prin urmare, Colegiul penal apreciază concluzia instanței de apel privind menținerea sentinței în partea condamnării lui Cozma D. în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca fiind corectă și întemeiată, ce se confirmă prin cumulul de probe administrate: - declarațiile *părții vătămate Levinte Vl.* din care rezultă, că s-au înțeles cu inculpatul în privința procurării automobilului, care era avariat, la prețul de 750 Euro, ulterior a aflat că inculpatul nu-i putea perfecta actele deoarece, nu se achitase integral cu proprietarul automobilului (f.d.18-20, 181-183, vol. I). Cele relatate de partea vătămată au fost confirmate și de martorii - *Boadea P.*, care a menționat că Cozma D. s-a înțeles cu Levinte Vl. referitor la înstrăinarea automobilului la preț de 750 Euro, despre careva sume suplimentare care ar fi trebuit să le achite Levinte Iu. altei persoane nu s-a discutat. La fel, a menționat că inculpatul i-a garantat că documentele sunt în ordine, însă o să perfecteze toate

actele mai târziu după ce mașina va fi reparată și o să vină stăpânul de peste hotare. Inculpatul le-a spus că mașina este înregistrată pe numele tatălui său, care la acel moment era plecat peste hotare (f.d.181-189, vol. I); *Nemțanu Gh.*, din care rezultă că fratele său i-a înstrăinat inculpatului automobilul de model „Opel Corsa” la prețul de 2350 Euro, de către Cozma D. fiindu-i transmis un avans de 700 Euro. Actele de vânzare-cumpărare urmau să fie perfectate după achitarea integrală. Cozma D. a achitat doar arvuna, iar restul sumei așa și nu a fost achitată de către inculpat, ulterior acesta a accidentat automobilul după care i l-a vândut lui Levinte VI. A confirmat că proprietarul automobilului, care este fratele său, nu l-a împuternicit pe Cozma D. să înstrăineze automobilul. Conform înțelegerii între fratele său Neamțu Iu. și Cozma D. dreptul de proprietate se transmitea la momentul achitării sumei totale de bani pentru automobil (f.d.190-191, vol. I); din declarațiile *martorului Săcău D.*, la fel rezultă că Cozma D. i-a achitat doar un avans proprietarului automobilului.

Așa dar, instanța de recurs conchide că, nu este întemeiată critica din recursul avocatului, ce ține de aprecierea și interpretarea eronată, în opinia acestuia, a probelor ce a dus la stabilirea greșită a faptelor, deoarece instanțele de fond, au cercetat sub toate aspectele probele prezentate de părți, audiind inculpatul, partea vătămată, martorii, au cercetat probele administrate la dosar, dând citire proceselor-verbale și altor documente, verificându-le și apreciindu-le just prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu-din punct de vedere al coroborării lor, și ca urmare corect au stabilit starea de fapt, încadrarea în drept și vinovăția inculpatului.

Probele administrate în cauză dovedesc în mod cert, că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal. Astfel, instanțele de fond au soluționat cazul examinând toate probele în ansamblu, unele probe fiind motivat respinse, altele acceptate. Totodată, instanța de recurs ține să remarce faptul că, la aprecierea probelor judecătoria sunt independenți, nefiind legați de opinia altor persoane, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare. Colegiul constată că la caz nu este prezentă nici o discordanță între cele reținute de instanțele de fond și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Acestea fiind menționate, Colegiul apreciază, ca fiind justă și întemeiată concluzia instanței de apel referitor la faptul că Cozma D. nefiind proprietarul

automobilului, dat fiind faptul că nu a achitat prețul integral al acestuia lui Nemțanu Iu. prin denaturarea realității și trecerea sub tăcere a unor aspecte importante intenționat a înșelat partea vătămată și i-a creat impresia că este în stare să realizeze cele promise, și anume să transmită dreptul de proprietate asupra automobilului, fapt care și l-a determinat pe Levinte Vl. de a transmite suma de 750 Euro.

Reieșind din cele menționate, Colegiul conchide, că este neîntemeiat argumentul recurentului prin care se indică că Neamțu Iu. a acționat ca un escroc și l-a dus pe inculpat în eroare, deoarece cunoștea că Judecătoria Buiucani a emis hotărârea nr. 2-787/14, prin care a dispus încasarea de la Neamțu Iu. a sumei de 24426 lei, fiind aplicat sechestru pe automobilul în litigiu, or din declarațiile lui Cozma D. și din conținutul recipisei (f.d.73, vol. I) rezultă că înțelegerea privind vânzarea automobilului „Opel Corsa” și transmiterea arvunei a avut loc în prima jumătate a lunii ianuarie 2014, pe când hotărârea instanței de judecată privind încasarea datoriei a fost adoptată la 05 mai 2014, adică peste aproximativ 5 luni de la data tranzacției. Totodată, din depozițiile martorului Gîlca Iu. (executor judecătoresc) rezultă că titlul executoriu nr. 2-787/14 a parvenit spre executare la 23 ianuarie 2015, ca urmare fiind intentată procedura de executare, ulterior fiind aplicate măsuri de executare silită și anume interdicția de înstrăinare a automobilului cu anunțarea în căutare a acestuia.

Acestea fiind menționate, Colegiul constată, că la momentul încheierii tranzacției și transmiterii arvunei de către Cozma D. lui Nemțanu Iu. (14.01.2014), automobilul menționat nu era sechestrat, sechestrul fiind aplicat mult mai târziu după data de 23.01.2015 când a fost inițiată procedura de executare.

Alegațiile recurentului precum că declarațiile părții vătămate sunt false, la fel urmează a fi respinse, or acestea sunt consecvente, corespund cu declarațiile date în cadrul urmăririi penale și coroborează cu celelalte probe prezentate și verificate în cadrul cercetării judecătorești, mai mult acesta a fost prevenit de răspundere penală pentru darea de declarații false, și în atare circumstanțe nu există temei de a le aprecia critic.

Tot aici, instanța de recurs remarcă, că argumentele aduse de recurent în susținerea solicitărilor sale, au constituit obiect de examinare în instanța de apel, și asupra acestora instanța s-a expus în mod întemeiat așa cum este indicat în pct. 5 al prezentei decizii, dând o apreciere probelor conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, ajungând la o concluzie corectă privind calificarea infracțiunii săvârșite de către Cozma D. în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal,

stabilind corect existența în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii în baza căreia a fost condamnat, concluzii pe care instanța de recurs le consideră corecte și întemeiate, a căror reluare nu se mai impune.

Referitor la motivele recursului, prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, Colegiul penal nu se va expune, deoarece, recursul nu conține o motivare sub acest aspect care prevede că „faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită” nefiind indicată norma penală în baza căreia (în opinia recurentului) urmau corect a fi încadrate acțiunile inculpatului, iar potrivit prevederilor art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală și motivelor expuse de către recurent.

În concluzia celor menționate mai sus, Colegiul penal constată că decizia instanței de apel nu este afectată de erori de drept invocate de recurent, prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 413-418 Cod de procedură penală, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

8.2. Cu referire la recursul ordinar declarat de acuzatorul de stat

Din conținutul recursului rezultă că recurentul invocă temei de recurs pct. 6), 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței, sau aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Verificând legalitatea hotărârilor atacate sub aspectele invocate, Colegiul penal reține că aceste temeiuri nu și-au găsit confirmarea în speța dată.

Totodată, Colegiul reține că acuzatorul de stat este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor făptuitorului, însă critică hotărârile contestate în partea pedepsei, nefiind de acord cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În acest sens, instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu

respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Astfel, instanța de recurs consideră, că în mod just instanța de apel a menținut sentința primei instanțe, concluzionând că la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa inculpatului, instanța de fond echitabil a stabilit categoria și măsura de pedeapsă, relevând în cuprinsul sentinței circumstanțele cauzei, și anume gradul prejudiciabil al faptei comise, persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, corect menționând că scopul pedepsei poate fi atins fără punerea în executare a pedepsei.

Așadar, lui Cozma D. în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de 3 ani, executarea acesteia fiind suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 ani.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca aceasta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului pe o perioadă de probațiune, în limitele de la 1 la 5 ani.

Excepție de la aceasta regulă, potrivit alin.(4) al art. 90 Cod penal fac doar infracțiunile deosebit de grave, excepțional de grave, cât și în cazul recidivei.

În continuare Colegiul menționează că, sancțiunea art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat Cozma D., prevede pedeapsa închisorii de la 2 la 6 ani, iar potrivit art. 16 Cod penal, aceasta face parte din categoria infracțiunilor grave, în speță nefiind prezentă starea de recidivă.

Astfel, faptul că deși, inculpatul a comis o infracțiune gravă, însă este atras pentru prima dată la răspundere penală, au permis instanței de judecată, să-i aplice lui Cozma D. o pedeapsă echitabilă, care corespunde prevederilor art. 7, 61, 75 și 90 Cod penal, hotărâre, pe care Colegiul penal o apreciază ca fiind corectă și legală.

Referitor la argumentul menționat de acuzatorul de stat precum că Cozma D. nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, Colegiul penal relevă că potrivit prevederilor art. 64 alin. (1) pct. 8) și art. 66 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, recunoașterea sau nerecunoașterea vinovăției este un drept al persoanei bănuite sau învinuite și nu o obligație a acesteia.

Totodată, instanța de recurs relevă că, categoriile pedepselor sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă – amendă, până

la cea mai aspră – detențiune pe viață.

Revenind la speța supusă judecării instanța de recurs relevă că, norma penală în baza căreia a fost condamnat Cozma D., **prevede pedepse alternative – amenda sau închisoare.**

Generalizând cele menționate mai sus Colegiul penal conchide că instanțele de fond ținând cont de gravitatea infracțiunii, circumstanțele cauzei, precum și de persoana inculpatului, corect i-au stabilit acestuia o pedeapsă mai aspră din numărul celor alternative și anume - închisoare pe un termen de 3 ani, iar la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu au fost stabilite careva impedimente.

Analizând materialele cauzei în raport cu motivele invocate în prezentul recurs, Colegiul penal nu constată vre-o eroare de drept ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate de către procuror, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Bolduratu Vasile și avocatul Tatarciuc Victor în numele inculpatului Cozma Dumitru împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2017, în cauza penală în privința lui *Cozma Dumitru*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 04 ianuarie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti